

Januari 2017

Laatst dacht ik dat ik Yiannis zag lopen in Roosendaal. Ik wilde achter hem aanrennen, hem vastpakken en zijn warme adem weer voelen. Ik wilde zo graag door hem gerustgesteld worden. Midden op straat barstte ik in tranen uit. Op dat moment kwam er net een vriendin aanlopen en zij zei:

“Karin, je bent in een heel diepe, rauwe rouw doordat je hem zo mist. Het voelt voor jou alsof hij is doodgegaan. Hoe bestaat het dat je helemaal niks meer van hem hoort? Het spijt me toch zo voor je.”

Een andere vriendin gaf me weer andere woorden mee. “Kaat, jij hoort hier helemaal niet, hè? Wij hippiemeisjes willen helemaal geen wollen sokken aan en dikke jassen. Wij willen graag met onze blote voeten rondlopen in de zon, met de zee in de buurt. Dit past helemaal niet bij je, maar ik begrijp het wel, je moet door en Joy heeft hier haar school.”

Ze babbelt er lustig op los in mijn Roosendaalse winkel, mijn nieuwste hippievriendin. Ondanks dat ze me nog maar net kent, legt ze de vinger wel op de zere plek.

De feestdagen zijn weer voorbij, goddank. Ik krijg tijdens deze dagen altijd het gevoel dat er iemand overlijdt, een enorme liefdesbreuk. Mijn hele wereld stopt abrupt. Rauwe rouw, zo heb ik het voor mezelf verwoord. Wat vind ik het toch elke keer weer een overdadig beladen, emotionele periode. Ik heb het klein, minimalistisch en zeer privé gevierd. Voor mij even geen slingers.

Om die reden heb ik al even niet van me laten horen, het lukte me gewoonweg niet om me ertoe te zetten. ‘Schrijf Karin, ga schrijven’. Ik krijg het links en rechts om me heen aangereikt en toegespeeld. Maar hoe dat te doen wist ik even

niet meer. Wellicht mijn vorm van writersblock of pure bezinning. Meryl Streep verwoordde het zo goed in een speech: “Gebruik je gebroken hart en creëer.” Menig artiest zal zich hierin herkennen. Depressie en hartzeer zijn de grootste inspiratiebronnen van vele hits. Het overlijden van George Michael, een pracht Griek, bracht mij even van mijn stuk. Zo getalenteerd en succesvol, doch zo’n zwaar bestaan gevuld met depressies en drugs. Dat zet me wel tot denken. Er is zoveel verborgen verdriet, pijn en zorgen onder de mensen. Het lijkt wel of mijn sensoren daar steeds sterker op reageren. Ik zie het dagelijks om me heen, hoe men gebogen door het leven gaat, in de overlevingsmodus. Contact vermijdend of op afstand blijvend. Doordat ik nu als het ware in de etalage van mijn eigen winkel sta lijkt ik meer observerend dan ooit. Mijn eigen hart, dat ik zo graag volg, is momenteel out of order. Mijn hart klopt en spreekt niet meer, slaat niet meer over zoals voorheen. En ik weet me echt geen raad. Dus gaat het hoofd het overnemen. De ratio gaat aan en die bonkt en slaat elke dag de Nederlandse modus. Maar kloppen doet het niet voor me en warm word ik er ook niet van. Dus wat is de oplossing om dit hier vol te houden? Moet ik met de badslippers aan, de verwarming op 24 °C, in mijn kaftan naar de mensen buiten in de kou zwaaien en ze binnenhalen in Mijn Huis (inmiddels omgedoopt tot Hippie Joy) waar de zon binnen altijd schijnt? Het lijkt me niet zo’n goed plan. Dan weten ze het zeker hier in Roosendaal, die Martens, die spoort echt niet! Nee, mijn creatiemoment komt vanzelf wel weer. Ik moet mezelf een beetje tijd gunnen. Ik probeer wel leuke reisjes naar de zon te plannen, maar met alle liefde die ik voor Griekenland en met name voor mijn geliefde Yiannis voel, zult u begrijpen dat ik die hoek op dit moment even mijjd. Het is tijd voor nieuwe

avonturen en creaties en wat dat aangaat heb ik wel hoop dat er iets moois en bijzonders op mijn pad gaat komen in 2017, hopelijk ook voor jou, ik gun het iedereen zo. Maak er iets moois van en laat los wat je niets meer brengt, zodat er ruimte komt voor nieuwe mensen, zaken en dingen.

Vorige week kwam er een mevrouw in mijn nieuwe winkel in Roosendaal. Ik weet eigenlijk niet eens haar naam. Ze kwam me niet bekend voor, maar iets in haar gemoedelijkheid en doortastendheid schudde mij wakker.

“Hebt u deel drie al?” vroeg deze vriendelijke mevrouw mij, alsof ze een rol Kingpepermunt kwam kopen. Zo’n pak met drie rolletjes ineen verpakt.

“Ja,” vervolgde ze haar missie, “ik heb deel een en twee gelezen en nu moet ik weten hoe het verder gaat!”

Ik was positief verrast, overdonderd en tegelijkertijd supertrots dat ik dit toch maar mooi voor elkaar had gebokst. Dat gaf de doorslag! Ze realiseerde zich niet wat een openbaring haar woorden voor mij zouden zijn, hier in mijn winkel, op dat bewuste moment. Ik legde haar uit dat ik net, helemaal alleen, de winkel had opgebouwd en dat daar heel veel tijd en energie in was gaan zitten het afgelopen jaar. “En weet u, schrijven is een proces op zich. Ik moet me kunnen afzonderen en me kunnen concentreren op mijn gedachten en dat gaat hier niet in de zaak. Daarvoor moet ik me terugtrekken. Maar ik beloof u, over een jaar is het boek klaar!”

Ze knikte begrijpend en verliet de winkel met de belofte dat ze het wel in de gaten zou houden. Nee, ze deed niet aan internet, Facebook en dat soort zoi. Ze zou wel terugkomen bij mij in de winkel. En zo liet ze me achter, vol gedachten. En ik begon na te denken. Hoe kan ik het voor elkaar krijgen om

dit jaar nog een nieuw boek te schrijven? Waar begin ik en wat was er ook weer allemaal gebeurd? Ik kon me gewoon niet voorstellen dat de wereld op nog meer Grieks drama van mijn kant zat te wachten. Deze mevrouw was niet de eerste die me de vraag had gesteld. Al maandenlang kreeg ik verzoeken via Facebook: 'Schrijf Karin, schrijf! Je raakt me zo, je kunt je gevoel zo goed omschrijven, je kunt het! Schrijf het van je af.' Maar ik wist niet meer hoe. Wellicht moeilijk te begrijpen, maar ik zat vast. Mijn hart deed pijn. Mijn hart voelde koud en was onderweg op slot geraakt. Totdat zij in mijn winkel stond. Op dat moment ging er een knop om. En daar ben ik haar dankbaar voor.

Ik sta elke ochtend voor mijn spiegel, eerst verwonderd bestuderend wie die vervallen, gerimpelde bleekscheet nou eigenlijk is. Zo'n typisch what the fuck-momentje, maar dat hoort blijkbaar bij dit leven. Het leven in Nederland en vooral de wintermaanden maken een mens niet mooier, althans Martens zeker niet! Ik snap niet hoe die galante dames met hun dansende krullen en prachtige suède jassen op sublieme haklaarzen door de stad kunnen dartelen, alsof het helemaal niet koud is en er een hot date aan het einde van de Dr. Brabersstraat staat te wachten. Met verwondering kijk ik ernaar. Ik ga in ieder geval zo niet over straat. Mijn haar is statisch, daar begint het al mee. Daar moet een hele grote muts overheen. Spastisch haar is het. Daaronder zit een koud hoofd met rillingen tot ver in mijn nek. Daaromheen gewikkeld gaat een hele grote sjaal die tot ooghoogte doordraait. Met een wollen vest tot over mijn knieën en daaroverheen nog een lange jas heb ik het volume gekregen van een opgezwollen tomaat die op knappen staat. In mijn laarzen zitten twee paar dikke sokken waarbij inmiddels ook een paar steunzolen

gepropt zitten. Ingebonden alsof ik op poolexpeditie ga, trek ik mijn warme handschoenen aan die ik vanaf oktober al draag en zeker tot april dicht bij me houd. Met de 'lang leve de winkelmeisjesgehaltecarrière' stap ik uiteindelijk op mijn fiets. Mijn fiets en ik zijn bijna een. Zo fiets ik ineengedoken trappend, met een smerig koude wind rond mijn lichaam, naar de zaak in de hoop dat ik geen bekenden tegenkom. Goddank, na vijf ijskoude minuten ben ik dan eindelijk op de plaats van bestemming, mijn winkel. Ik vlieg letterlijk naar binnen om de verwarming aan te zetten en langzaam te ontdooien. Mijn hele sociale leven gaat eraan, want het enige dat ik wil met dit soort ijzige weer is niets! Ik wil gewoonweg niet van mijn bank af waar mijn warmtekussentje in de rug mij behaaglijk houdt. Sorry vriendinnen, sorry activiteiten, het lukt me even niet om naar buiten te gaan.